

ע"פ 3303 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3303/12

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט י' עמיהת

כבוד השופט א' שהם

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום 1.04.2012 בתפ"ח 45871-02-10 השופטים ר' לורק, צ' דותן, ע' וינברג-נטובי

תאריך הישיבה:

י"ט באיר תשע"ד (29.4.13)

בשם המערער:

עו"ד ענאבסה מחמד; עו"ד איזורי שחאדה

בשם המשיבה:

עו"ד חיים שוייצר

פסק דין משלים

השופט י' דנציגר:

לפנינו ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז (השופט ר' לורק השופט צ' דותן והשופט ע' וינברג-

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

נותוביץ) בתפ"ח 45871-02-10. המערער הורשע בעבירה של בעילה אסורה בקטינה שמלאו לה 14 וטרם מלאו לה 16 לפי סעיף 346(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירה של מעשה סדום בקטינה שמלאו לה 14 וטרם מלאו לה 18 לפי סעיף 347(א) לחוק וכן בעבירותimin במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע לפי סעיף 1(ב) לחוק. על המערער הושתו חמץ שנות מאסר בפועל בניכויימי מעצר; 12 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירהimin מסוג פשע; שישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירהimin מסוג עונן; ופייצוי למתלוננת בסך 35,000 ש"ח.

1. במסגרת כתוב האישום ייחסו למערער העבירות שברישא בשל כך שבתקופה שבין סוף שנת 1989 ועד לחודש מרץ 1990, כשהיה בן זוגה של אימה של המתלוננת, נהג לגעת בגופה של המתלוננת, לנשך אותה, להחדיר את אצבעותו לאיבר מינית ואף לבקש מממנה לגעת באיבר מינו בידה, וזאת כשהייתה המתלוננת בת 14 שנים. בחודש מרץ 1990 אף החדר המערער את איבר מינו לאיבר מינית בידה, החל מאירוע זה ועד לשנת 1998 נהג המערער לקיים יחסיimin עם המתלוננת בתדירות של בין פעמיים בשבוע ואף נהג לבקש מממנה למצוץ את איבר מינו עד שיגיע לפורקן.

2. המערער כפר במילויו כתוב האישום וטען כי נהג כלפי המתלוננת כמנהג אב בבתו כאשר היא הינהה במספר הזדמנויות את ראהה על כתפו והוא ליטף אותה ללא קונוטציה מינית, ואף במקרה אחד נגעה באיבר מינו אך הוא הסיט את ידה ממנו ומנע זאת. ואולם, לאחר שמייעת עדותה המפורטת של המתלוננת, את עדות אימה ואת עדויות אחיה של המתלוננת, אותן מצא מהימנות, ולאחר שמצאה סתיות בין גרסאותיו של המערער בהודעותיו במשטרה ובעדותו לפני, קבע בית המשפט המחויז כי יש להרשע את המערער בעבירות המיחוסות לו. במסגרת גזר הדין, לאחר ששלק לחובתו של המערער את משך הזמן הממושך שבמהלכו בוצעו המעשים על ידי מי שהיה אחראי לדאג לביטחונה ולשלומה של המתלוננת, ולאחר ששלק לזכותו של המערער את עברו הנקי, את חלוף הזמן מאז קרות האירועים ואת העובדה שהוא סועד במסירות את אימה הנכה של המתלוננת, השית עליו בית המשפט את העונשים שברישא.

3. בתחילת, הגיע המערער ערעורו הן על הכרעת הדין של בית המשפט המחויז והן על חומרת העונש שהשitis עליו. ואולם, בדיון שנערך לפניו ביום 29.4.2013 קיבל המערער את הצעתו לפיה הוא ימשוך את ערעורו בגין ההחלטה הדין, ושם את הפיצוי שהושת עליו למתלוננת ובכך יכיר באחריותו למעשים ועונש המאסר בפועל שהושת עליו יופחת במידה מה. גם המשיבה נתנה הסכמתה להצעתו זו שקיבלה תוקף של פסק דין חלקן.

לאחר מתן פסק הדין החלקי, עדכן המערער כי טרם הצליח להשיג את הסכם הנדרש לתשלום הפיצוי למתלוננת וכי הוא זקוק לזמן נוספים בתחום התחייבותו. בהסכמה המשיבה, קבענו ביום 22.7.2013 כי המערער ישלם את סכום הפיצוי למתלוננת עד ליום 7.11.2013. ביום 11.11.2013, עדכנה המשיבה כי המערער טרם הפיקד את סכום הפיצוי ובתגובה לכך הודיע המערער כי הצליח לגייס סך של 10,000 ש"ח בלבד וביקש להאריך את מועד תשלום הפיצוי עד ליום 25.12.2013. בהחלטנו מיום 25.11.2013 קיבלנו את בקשה המערער והורנו לו לשלם את הסכם במועד אותו ביקש. ואולם, לפי הודעת המשיבה מיום 26.12.2013, גם במועד זה לא עמד המערער והוא טרם שילם את הפיצוי למתלוננת, שעמד בשלב זה על סכום של 39,949 ש"ח. בתגובהו الأخيرة של המערער מיום 7.1.2014 הוא ציין כי אין יכולתו להפקיד את סכום הפיצוי במלואו ובאופן מיידי, וכי הוא פנה למרצה לגביות קנסות על מנת להסדיר פרישת תשלוםיהם בה יוכל לעמוד. لكن, בבקשת המערער כי נאפשר לו לקיים את התחייבותו בדרך זו וכי נורא על הפקחתה בעונשו כמוסכם.

4. הגם שדעתנו אינה מכך שעל אף הودעותיו הרבות של המערער בהן טען כי הוא מתכוון לעמוד בהתחייבותו לשלם את הפיצוי למתלוננת במלואו, כפי שהוא לידי ביטוי בפסק דין החקלאי, מצאנו לנכון להותר את פסק דיןנו החקלאי על כנו ולהשלימו כך שעונש המאסר בפועל שהושת עליו יופחת ועמדו על 51 חודשים בגיןimi מעצרו. קביעה זו מביאה בחשבון את מכלול השיקולים לקולא אוטם ציין בית המשפט המחוזי בעניינו של המערער, את הסכמתו למשור את הערעור שהגיע על הכרעת הדין ואת הכרתו במעשיו על דרך של תשולם הפיצוי למתלוננת. בשים לב לכך, ניתן לאפשר לערער לשלם את הפיצוי למתלוננת על דרך של פניה למרכז לגבייה למסות ובהתאם להסדר תשלוםם שייקבע על דין.

5. אשר על כן, אנו מורים על הפחתה בעונשו של המערער כך שעונש המאסר בפועל שהושת עליו יעמוד על 51 חודשים בגיןimi מעצרו. יתר רכיבי העונש יעדמו בעינם.

ניתן היום, ז' בשבט תשע"ד (8.1.2014).

שפט

שפט

שפט